

РЕШЕНИЕ

№ 154

гр. Кюстендил, 24.02.2023 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

РАЙОНЕН СЪД – КЮСТЕНДИЛ, XV-ТИ СЪСТАВ, в публично заседание на двадесет и седми януари през две хиляди двадесет и трета година в следния състав:

Председател: Калин К. В.

при участието на секретаря ИРЕНА АНДР. АЛЕКСАНДРОВА
като разгледа докладваното от Калин К. В. Гражданско дело №
20211520102276 по описа за 2021 година

Производството е по реда на Част втора – Общ исков процес от
Гражданския процесуален кодекс.

Образувано е по искова молба, депозирана от Д. И. К. против „Макавели
Транспорт“ ЕООД.

В исковата молба се сочи, че страните били в трудовоправни отношения, възникнали въз основа на трудов договор № 014/22.04.2019г., като ищецът заемал длъжността „шофьор на тежкотоварен автомобил – 12 и повече тона“ при ответното дружество. Уговореното между страните трудово възнаграждение се равнявало на минималната за страната работна заплата, ведно със заплащане на дневни пари при командировка съгласно Наредбата за служебните командировки и специализациите в чужбина. Твърди се, че поради забава в плащанията на трудовото възнаграждение на ищеца, трудовият договор бил прекратен със заповед № 018/03.06.2021г., считано от същата дата, на осн. чл. 327, ал.1, т.2 от КТ. Дължимите от дружеството на ищеца суми за трудово възнаграждение, дневни пари при командировки, както и следващите се обезщетения, не били изплатени и понастоящем, въпреки даваните от ответника обещания да го стори. По повод горното К. сезирал Дирекция „Инспекция по труда“, гр. Кюстендил, която с писмо № 21074336/25.10.2021г. уведомила жалбоподателя, че е дала предписания на дружеството за изплащане на дължимите суми.

Така, към момента на депозиране на исковата молба, ответникът дължал на ищеца следните суми:

-58,22 лв., на осн. чл. 40, ал. 5 от КСО, представляващи обезщетение за първите три работни дни от временната неработоспособност на К. за месеците септември, октомври и ноември на 2020г., в размер 70 на сто от среднодневното брутно трудово възнаграждение за месеца;

-1031,27 лв., на осн. чл. 128 от КТ, представляващи незаплатено трудово възнаграждение, както следва: 384,09 лв. – за 13 работни дни за м. април 2021г.; 588,09 лв. – за 19 работни дни за м. май 2021г. и 59,09 лв. – за 2 дни за м. юни 2021г.;

-4933,85 лв., на осн. чл. 31 от Наредбата за командировките и специализациите в чужбина и приложение № 3 към него, вр. с чл. 215 КТ, представляващи обезщетение за времето на командироване в чужбина за месеците март, април, май и юни 2021г., както следва: 498,05 лв. – за м. март 2021г.; 1689,83 лв. – за м. април 2021г.; 2534,75 лв. – за м. май 2021г. и 211,22 лв. – за м. юни 2021 г.;

-735.18 лв., на осн. чл. 224, ал.1 от КТ, представляващи обезщетение за неизползван отпуск, както следва: 11 дни за 2020г. и 8 дни за 2021 г. – пропорционално на отработеното време до прекратяване на трудовото правоотношение;

-750,00 лв., на осн. чл. 221, вр. с чл. 327, ал.1, т.2 от КТ, представляващи обезщетение за неспазено 30-дневно предизвестие при прекратяване на трудовото правоотношение.

Посочените суми ищецът претендира, ведно с мораторна лихва за забава.

Предвид изложеното се иска да бъде постановено решение, с което да бъде осъдено „Макавели Транспорт“ ЕООД, ЕИК 205040876, със седалище и адрес на управление в гр. К., ул „Б.“ № *, ет.* **да заплати** на Д. И. К., ЕГН *****, с адрес: гр. К., кв. „О.“, бл. **, ет.*, ап. ** сумата в общ размер на 7509,52 лв., ведно със законната лихва, считано от 10.11.2021г. до окончателното ѝ изплащане и мораторна лихва в размер на 291,98 лв. за периода от края на месеца, следващ месеца, за който са възникнали задълженията до датата на подаване на исковата молба, в т.ч.:

-58,22 лв., на осн. чл. 40, ал. 5 от КСО, представляващи обезщетение за първите три работни дни от временната неработоспособност за времето за отпуск по болест за месец септември 2020г., ведно със законната лихва до окончателното плащане, считано от 10.11.2021г., както и мораторна лихва в размер на 6,07 лв. за периода от 01.11.2020г. до 10.11.2021г.;

-1031,27 лв., на осн. чл. 128 от КТ, представляващи незаплатено трудово възнаграждение за месеците април, май и юни на 2021г., ведно със законната лихва до окончателното плащане, считано от 10.11.2021г., както и мораторна лихва в размер на 40,79 лв. за периода от края на месеца следващ

месеца, за който се дължи трудовото възнаграждение до 10.11.2021г. (17,39 лв. върху сумата от 384,09 лв., считано от 01.06.2021г.; 21,73 лв. върху сумата от 588,09 лв., считано от 01.07.2021г. и 1,67 лв. върху сумата от 59,09 лв., считано от 01.08.2021г.);

-4933,85 лв., на осн. чл. 31 от Наредбата за командировките и специализациите в чужбина и приложение № 3 към него, вр. с чл. 215 КТ, представляващи обезщетение за времето на командироване в чужбина за месеците март, април, май и юни 2021г., ведно със законната лихва до окончателното плащане, считано от 10.11.2021г., както и мораторна лихва в размер на 203,04 лв. за периода от края на месеца, следващ месеца, за който се дължи обезщетението до 10.11.2021г. (26,84 лв. върху сумата от 498.05 лв., считано от 01.05.2021г.; 76,52 лв. върху сумата от 1689.83 лв., считано от 01.06.2021г.; 93,69 лв. върху сумата от 2535.75 лв., считано от 01.07.2021г. и 5,99 лв. върху сумата от 211,22 лв., считано от 01.08.2021 г.);

-735,18 лв., на осн. чл. 224, ал.1 от КТ, представляващи обезщетение за неизползван отпуск, както следва: 11 дни за 2020г. и 8 дни за 2021 г. – пропорционално на отработеното време до прекратяване на трудовото правоотношение, ведно със законната лихва до окончателното плащане, считано от 10.11.2021г., както и мораторна лихва в размер на 20.83 лв. за периода от 01.07.2021г. до 10.11.2021г.;

-750,00 лв., на осн. чл. 221, вр. с чл. 327, ал.1, т.2 от КТ, представляващи обезщетение за неспазено 30-дневно предизвестие от работодателя при прекратяване на трудовото правоотношение, ведно със законната лихва до окончателното плащане, считано от 10.11.2021г., както и мораторна лихва в размер на 21,25 лв. за периода от 01.07.2021г. до 10.11.2021г.

Претендират се и сторените съдебно-деловодни разноски.

В срока по чл. 131, ал. 1 от ГПК ответникът е упражнил правото си на отговор.

Излага становище за допустимост, но неоснователност на предявените искове.

Не спори, че ищецът е изпълнявал сочената длъжност при дружеството за периода 22.04.2019г. до 02.06.2021 г. Твърди обаче, че не бил уговорен срок за изплащане на възнаграждението на работника, поради което и ответникът не бил изпаднал в забава досежно изпълнението на задължението за заплащането му. В тази връзка, не е имало и основание за прекратяване на трудовия договор на осн. чл. 327, т.2 от КТ. Съответно, неоснователна била и претенцията с правно основание чл. 221, ал.1 от КТ.

Сочи, че общо дължимите на ищеца командировъчни възлизали на сума от 23706 евро, или 46364.91 лева; тези за трудово възнаграждение – на 10928,85 лв. и обезщетенията за временна неработоспособност за първите три дни от периодите – на 64,43 лв. Така, дружеството дължало на К. сума в общ размер на 57 358.19 лв., а видно от представените към отговора извлечения от банкови сметки било, че изплатената на ищеца такава възлизала на 76 343.00

лв. Тоест, надхвърляла дори дължимата такава.

Ето защо се иска отхвърляне на предявените искове в цялост.

В открито съдебно заседание предявените искове се поддържат от ищеца, чрез своя процесуален представител. Претендират се разноските по делото.

Ответникът, представляван от процесуалния си представител, претендира отхвърляне на исковите претенции, поддържа описаното в отговора на исковата молба, като моли съда да присъди направените по делото разноски.

И двете страни представят списък по чл.80 от ГПК.

С писмена молба от адв. О. и на основание чл.214 от ГПК е направено изменение на предявените искове относно размера им, като претенциите да се считат за предявени за сумите, както следва:

- По пункт първи от петитума на исковата молба, като вместо първоначално посочената сума от 58,20 лева, да се счита за предявен за 64,43 лева, по отношение на мораторна лихва предявена за 6,07 лева, да се счита предявен за 6,71 лева.

- По пункт втори, вместо първоначално предявения размер от 1031,27 лева, да се счита предявен за 1064,07 лева, мораторна лихва предявена в размер 40,79 лева, да се счита предявена за 43,14 лева.

- По пункт трети, първоначално предявената сума от 4933,85 лева, представляваща обезщетение за времето на командироване в чужбина за месеците март, април, май и юни 2021 г. да се счита за предявена за 4927,33 лева, а лихвата за забава върху сумата за периода от края на месеца следващ месеца за който се дължи обезщетението до 10.11.2021 г. в размер на 203,04 лева, да се смята за предявена за 222,08 лева.

- По пункт четвърти, сумата от 735,18 лева /брутно възнаграждение/, явяваща се обезщетение за неизплатено обезщетение за неизползван отпуск към момента на прекратяване на трудовото правоотношение, да се смята за предявен за сумата от 747,50 лева, или 672,75 лева /нетно възнаграждение/, а лихвата за забава върху сумите за периода от 01.07.2021 г. до 10.11.2021 г., да се смята предявена за 27,62 лева /върху brutната сума/ или 24,85 лева /върху нетната сума/, вместо за 3 първоначално предявената в размер на 20,83 лева.

- По пункт пети, сумата от 750 лева, явяваща се обезщетение за 30-дневно предизвестие от работодателя при прекратяване на трудовото правоотношение, да се смята предявен за сумата от 657,80 лева /брутно възнаграждение/ или 592,02 лева /нетно възнаграждение/, а лихвата за забава върху сумите за периода от 01.08.2021 г. до 10.11.2021 г. да се смятат предявени за сумата от 18,64 лева /върху brutната сума/ или 16,77 лева /върху нетната сума/, вместо за първоначално предявената за сумата в размер на 21,25 лева.

Съдът, след като взе предвид доводите на страните, и като обсъди събраните по делото доказателства поотделно и в тяхната съвкупност, приема за установено от фактическа страна следното:

-

Между страните е безспорно, а се установява и от представените по делото писмени доказателства /Трудов договор от 22.04.2019г., Заповед № 018 от 03.06.2021г./, че в периода от 22.04.2019 г. до 03.06.2021 г. Д. И. К. и „Макавели Транспорт“ ЕООД са се намирали в трудово правоотношение, като ищецът е заемал длъжността „Шофьор, тежкотоварен автомобил - 12 и повече тона“ в предприятието на ответника. Трудовото правоотношение е прекратено на осн. чл. 327, ал. 1, т. 2 от КТ със Заповед № 18/03.06.2021 г., считано от същата дата.

За периода от 14.09.2020г. до 17.10.2020г. ищецът е ползвал отпуск за временна нетрудоспособност, като същата е продължила до 16.11.2020г., видно от представени по делото болнични листове.

От приложените по делото заповеди за командировка, пътни листове и товарителници се установява, че ищецът е осъществявал трудовата си дейност по маршрути Германия-Дания-Холандия и други страни от ЕС.

По делото е допусната съдебно-автотехническа експертиза, изготвена от вещото лице инж. М. Й.. От нея се установява, че за периода от 01.03.2021г. до 31.03.2021г. водачът Д. К. е управлявал товарни автомобили с регистрационни номера *****, ***** и ***** или е ползвал седмични почивки общо 31 дни. За периода от 01.04.2021г. до 30.04.2021г. водачът Д. К. е управлявал товарни автомобили с рег.№ ***** и ***** или е ползвало седмични почивки общо 4 дни, като за 7 дни няма информация, записана върху картата на водача, тъй като е била извадена от дигиталния тахограф, за които дни е бил или в отпуск, или не е управлявал МПС, оборудвано с дигитален тахограф. За времето от 15.03 часа на 09.05.2021г. до 07.27 часа на 11.05.2021г. водачът Д. К. е ползвал седмична почивка, като картата му е била поставена в слота на дигиталния тахограф, монтиран в товарен автомобил ДАФ ФТ ХФ 105.410 с регистрационен номер ***** . В 07.27 часа на 11.05.2021г. започнал работния му ден, като за времето до 14:18 часа същия ден, когато е бил спрян за проверка от контролните органи на Кралство Дания, като е управлявал превозното средство 4 часа и 42 минути. При средна скорост на движение от 70 км/ч е изминал малко над 300 км., т.е. на 10.05.2021г. Д. К. е ползвал седмична почивка на разстояние от около 300 км от мястото на проверката в Кралство Дания.

Вещото лице прави заключение, че за периода от 01.03.2021г. до 03.06.2021г. ищецът е извършвал управление на товарни автомобили самостоятелно, а не при екипно управление. За периода от 12.05.2021г. до 02.06.2021г. Д. К. е с продължителност на задграничните пътувания за осъществяване на транспортната дейност от 25 дни. От представените по

делото данни се установявало, че Д. И. К. е допуснал нарушение при работата със записващото оборудване за периода от 01.03.2021г. до 11.05.2021г., като не е въвеждал символите на държавите, в които започва и приключва ежедневния си работен период. С оглед на това, според вещото лице за този период не е възможно само от информацията от записващото устройство да се установи, че ищецът е изпълнявал пътувания по международни маршрути.

За изясняване на обстоятелствата бяха допуснати съдебно – счетоводна и допълнителна съдебно-счетоводна експертиза, изготвени от в.л. М. В.. В съвкупност, от заключенията на вещото лице се установява, че между страните е съществувало трудово правоотношение за периода от 24.04.2019г. до 03.06.2021г. Трудовият договор е сключен без срок, със срок на изпитване – 6 месеца в полза на работодателя, за 8 часов работен ден. Съгласно разчетно-платежните ведомости, ищецът е получавал трудово възнаграждение за м.09.2020г. в размер на 610 лева, като за месеците март, април, май и юни 2021г. основната заплата на ищеца е била в размер на 650 лева. От представени извлечения от банковата сметка на „Макавели Транспорт“ ЕООД, в полза на ищеца са правени плащания по банков път, като за основание на тези плащания е записвано „командировка и работна заплата“, поради което не можело да се направи разграничение между различните плащания – заплата, обезщетение за временна нетрудоспособност, дневни пари за командировка и др. На 12.10.2020г. е получена сума в размер на 4290 лева с основание „командировка и работна заплата за м.август“. На 11.12.2020г. е получен превод в размер на 1630 лева с основание „командировка и раб.заплата от 20.11.2020г. до 04.12.2020г.“.

Според вещото лице, сумата, която е следвало да се заплати като обезщетение за временна нетрудоспособност по първичния болничен лист от 17.09.2020г. е в размер на 64,43 лева, при дължима законна лихва в размер на 6,71 лева. Дните в командировка вещото лице е изчислило в размер на 73 дни за периода от м.март-м.април и за периода 12.05.2021г. до 02.06.2021г. За периода март-юни 2021г. дължимата чиста сума за получаване от трудово възнаграждение, в т.ч. и начислено обезщетение за неизползван отпуск, било в размер на 2233,33 лева (м.март – 507,41 лева, м.април – 507,41 лева, м.май – 510,44 лева и за месец юни – 708,07 лева). Съгласно заповедите за командировка, приложени към настоящото дело, на ден се начислявали по 54 евро командировъчни, като за периода от месец март до месец юни 2021г., дните в командировка са 73 броя, което прави 2808 евро или 5491,97 лева. През месеците март, април, май и юни 2021г. изплатените суми в полза на ищеца били в размер на 9281,40 лева, от които платени са 3290 лева на дата 11.05.2021г., а е останала незаплатена сума в размер на 5991,40 лева. Дължимите лихви за забава за неизплатени нетни суми от възнаграждения и дневни пари за командировка за месеците март, април, май и юни са в размер на 265,22 лева.

Начислено е и обезщетение за неизползван отпуск в брутен размер на 735,18 лева за 19 дни. Съгласно разчетно-платежни ведомости през 2020г.

ищецът нямал използван платен годишен отпуск, а през 2021г. е ползвал отпуск в размер на 10 дни. Неизползвания платен годишен отпуск бил в размер на 25 работни дни. Дължимото обезщетение било в размер на 747,50 лева, като е начислено 735,18 лева, нетната сума за получаване била в размер на 11,09 лева и лихва за забава в размер на 0,31 лева.

С оглед прекратяване на трудовото правоотношение от страна на работника по реда на чл.327, ал.1, т.2 от КТ, работодателят му дължал обезщетение в брутен размер от 657,80 лева, а в нетен размер – 592,02 лева. Лихвата за забава върху главницата била в размер на 16,77 лева.

Вещото лице е изчислило, че общият размер на дължимите суми бил 7628,36 лева, от които 1064,07 лева неизплатени трудови възнаграждения и 43,14 лева лихва; 4927,33 лева неизплатени пари за командировки и 222,08 лева лихва; 1264,77 лева неизплатено обезщетение и 25,83 лева лихва, както и 64,43 лева болнични и 6,71 лева лихва.

През времето, през което ищецът е работил в дружеството, дните му в командировка били 429, което водело до дължими дневни пари в размер на 45 308,76 лева. Общият дължим размер на сумата за получаване за следващото му се трудово възнаграждение бил в размер на 10715,28 лева, както и 1264,77 лева обезщетение за неизползван отпуск при прекратяване на правоотношението и 64,43 лева болнични. Общият размер на дължимото бил 57 353,24 лева. Съгласно представените извлечения от банкови сметки на дружеството, копия от платежни нареждания и вносни бележки, преведените в полза на ищеца суми за целия период, през който е бил обвързан с трудовото правоотношение, били в общ размер на 60 233 лева.

В открито съдебно заседание е разпитан свидетеля Л. Н. – бивш колега на ищеца и бивш служител на ответното дружество. От неговите показания се установява начинът на командироване, връчване на заповедите за командировка и детайли относно начинът на заплащане на дължимите възнаграждения. Свидетелят твърди, че дните в командировка се броят от първия до последния осъществен курс из страни в Европа, като било възможно пътуването дотам да отнеме няколко дни. Тези дни не били отбелязвани и смятани за плащане като дни в командировка.

-

Така установената фактическа обстановка налага следните правни изводи:

-

1. По иска с правно основание чл. 128, т.2, във вр. с чл. 242 от КТ

За да бъде уважен предявения иск, в съдебното производство следва да се установи кумулативното наличие на следните предпоставки - страните да са се намирали в трудово правоотношение през съответния период; работникът/служителят да е престириал труд; и работодателят да не е изпълнил задължението си за заплащане на трудовото възнаграждение на

работника/служителя за положения от него труд.

От събраните в хода на производството доказателства се установи, че през месеците април, май и юни 2021 г. страните са се намирали в трудово правоотношение, като ищецът е престирал труд. Положеният от него труд е бил възмезден, предвид естеството на трудовото правоотношение. Срещу положения труд, с оглед императивното изискване на закона, за работодателя е възникнало насрещното задължение да заплати на работника трудово възнаграждение съгласно уговореното в индивидуалния трудов договор такова. От събраните по делото доказателства, в това число и съдебно-счетоводните експертизи, не се установи, че на ищеца са изплатени нетни трудови възнаграждения за всеки от месеците, съставляващи исковия период. Единствено е видно от писмените доказателства, като същото е отразено и в заключението на вещото лице, че е налице едно плащане от работодателя към ищеца през м.май 2021 г. в размер на 3290 лева - за м. март 2021 година.

Видно е от представения по делото трудов договор, сключен между страните, че не е налице изрична уговорка за начина на заплащане на трудовото възнаграждение на ищеца. С оглед на това, съдът следва да вземе предвид разпоредбата на чл.270, ал.2 от КТ, съгласно която трудовото възнаграждение се изплаща авансово или окончателно всеки месец на два пъти, доколкото не е уговорено друго, т.е. трудовото възнаграждение би следвало да се дължи до края на месеца, през който работникът/служителя е полагал труд. В този ред на мисли, поради наличието на престирана работна сила през месеците април, май и юни 2021г. от страна на ищеца, наличието на валидно трудово правоотношение и липсата на доказателства работодателят да е изпълнил своето задължение за заплащане на трудовото възнаграждение за съответния положен труд, съдът намира предявения иск за основателен, поради което претенцията следва да бъде уважена.

Твърденията на ответната страна, че възнагражденията и командировъчните пари се изплащали до последното число на последващия месец, останаха недоказани. Същевременно е налице и неоснователност на възражението на ответника, че ищецът е получил за целия си период, през който е бил в трудово правоотношение с ответника, повече, отколкото е отработил.

На първо място, ответникът не доказва, че получените от ищеца суми са получени без основание. От друга страна, съгласно чл.271, ал.1 от КТ, работникът или служителят не е длъжен да връща сумите за трудово възнаграждение и обезщетения по трудовото правоотношение, които е получил добросъвестно. В процесния случай, съдът не следва да се произнася отвъд рамките на предявените искове, като съдът следва да анализира дали за конкретния процесен период е налице заплатено възнаграждение. Трудовото възнаграждение е периодично плащане с ежемесечен падеж, поради което заплащането на по-високи суми в полза на ищеца в минал период, предхождащ исковия, не е основание да се направи извод, че работодателят е

изправна страна в правоотношението.

Вещото лице е изчислило, че нетното трудово възнаграждение, което ищецът е следвало да получи за периода м.април – м.юни 2021г. е в размер на 1064,07 лева.

Върху сумата от 1064.07 лева се дължи заплащане на законната лихва, считано от датата на подаване на исковата молба в съда – 10.11.2021 г., до окончателното ѝ изплащане. Тъй като с изтичането на всеки месец работодателят изпада в забава за дължимото и неплатено трудово възнаграждение, съдът следва да присъди и дължимата законна лихва върху посочената сума в размер на 43,14 лева (отново изчислена от вещото лице).

2.По иска с правно основание чл. 215, ал.1 от КТ

Нормата на чл. 215 от КТ предвижда, че при командироване работникът или служителът има право да получи освен брутното си трудово възнаграждение още и пътни, дневни и квартирни пари в размери, определени от Министерския съвет. Съгласно нормата на чл. 228, ал.2 от КТ размерът на обезщетението по чл. 215 от КТ се прилага, доколкото в акт на Министерския съвет, в колективен трудов договор или в трудовия договор не са предвидени по-големи размери. При тълкуване съдържанието на посочените разпоредби се налага изводът, че законодателят е предвидил размери на командировъчните пари, под които работодателят не може да слиза при изплащането им на работниците и това са тези, предвидени в приетия на основание чл. 215 от КТ подзаконов нормативен акт, който за процесния период е Наредбата за служебните командировки и специализации в чужбина /НСКСЧ; приета с ПМС № 115 от 03.06.2004 г./. В чл. 31, ал.1 от НСКСЧ е предвидено, че персоналът на сухоземните транспортни средства получава командировъчни пари на ден за времето на изпълнение на международни рейсове съгласно индивидуалните ставки, определени в приложение № 3, а именно – за шофьори при автомобилни превози – 27,00 евро при единична езда и 21,00 евро на ден при двойна езда.

Видно от представените заповеди за командировка, страните са договорили заплащане в размер на 54 евро дневни пари при командироване на ищеца в чужбина.

От събраните по делото доказателства се установи, че през процесния период страните са били обвързани от валидно трудово правоотношение, по силата на което ищецът е изпълнявал длъжността „шофьор на товарен автомобил“, като същият е бил командирован да изпълнява международни превози на товари през исковия период от м.март 2021г. до м.юни 2021г.

Съгласно заключението на вещото лице по съдебно-автотехническа експертиза, за месеците март, април, май и юни 2021 година ищецът е извършвал международен превоз в ЕС с автомобили с рег. № КН 6024 ВН и КН 2989ВН при режим „единична езда“ в продължение общо на 73 дни.

Съгласно заключението на вещото лице по съдебно-счетоводната експертиза, което съдът кредитира като обективно и компетентно изготвено, следващите се на ищеца дневни командировъчни пари за процесния период, за които няма данни да са заплатени на ищеца от работодателят му и настоящ ответник, са в размер 4927,33 лева нетно възнаграждение, от които 491.51 лева за м. март, 1795.45 лева за м.април, 2429.10 лева за м. май и 211.23 лева за м. юни 2021 година. Върху тази сума се дължи и законна лихва до окончателното плащане считано от 10.11.2021година, както и лихва за забава за периода от края на месеца, следващ месеца за който се дължи обезщетението до 10.11.2021 година в размер на 222.08 лева /26,49 лева върху сумата от 491.51 лева считано от 01.05.2021година, 81,29 лева върху сумата от 1795.45 лева считано от 01.06.2021година; 108,03 лева върху сумата от 2429.10 лева считано от 01.07.2021година и 6.27лева върху сумата от 211.23 лева считано от 01.08.2021година/.

Работодателят е изпаднал в забава поради неизпълнение от края на месеца, следващ месеца през които е възникнало задължението за плащане, поради което се дължи и законната лихва върху неизплатените суми.

3. По исковете с правно основание чл.224, ал.1 от КТ и чл.221, вр. с чл.327, ал.1, т.2 от КТ

Трудовият договор бил прекратен по инициатива на ищеца, на основание чл. 327, ал. 1, т. 2 от КТ – поради забавяне изплащането на трудовото му възнаграждение от страна на работодателя, за което последният е издал Заповед № 18/03.06.2021 г., считано от 03.06.2021 г. В последната заповед изрично е било посочено, че на ищеца се дължи сумата от 735,18 лева, представляваща обезщетение по чл. 224, ал. 1 от КТ за 19 дни неизползван платен годишен отпуск. По делото няма данни, съответно не е налице и твърдение от страна на ответника, че задължението е погасено чрез плащане или по друг начин.

Съгласно изготвената съдебно-счетоводна експертиза, броят на дните неизползван отпуск за периода на съществуване на трудовото правоотношение е 25 дни. Вещото лице отчита, че за неизползвания отпуск в размер на 25 дни, обезщетението е равно на 747,50лева брутно възнаграждение или 672,75лева - нетно.

При прекратяване на трудовото правоотношение също така няма данни да е изплатено обезщетение за неспазено 30-дневно предизвестие от работодателя съгласно чл.221, вр. чл.327, ал.1 т.2 КТ, съобразно срока на сключения трудов договор /безсрочен/ в размер на брутното трудово възнаграждение. Съгласно заключението на вещото лице, размерът на обезщетението възлиза на 657,80 лева бруто възнаграждение или 592,02 лева нетно.

Тъй като се касае за трудово възнаграждение и обезщетения, които са възникнали на основание съществуващото трудово правоотношение,

работодателят е изпаднал в забава поради неизпълнение от края на месеца, следващ месеца през които е възникнало задължението за плащане, не е необходима покана, поради което се дължи и законната лихва върху неизплатените суми. Както се посочи и по-горе, независимо от липсата на уговорено условие за плащане в трудовия договор, съгласно чл. 270, ал.2 от КТ, трудовото възнаграждение се изплаща авансово или окончателно всеки месец на два пъти, а съгласно чл.228, ал.3 КТ, обезщетенията по този раздел, дължими при прекратяване на трудовото правоотношение, се изплащат не по-късно от последния ден на месеца, следващ месеца, през който правоотношението е прекратено, освен ако в колективния трудов договор е договорен друг срок. След изтичане на този срок работодателят дължи обезщетението заедно със законната лихва.

С оглед на това, ответникът дължи на ищеца на основание чл.224, ал.1 от КТ сумата от 672,75 лева, явяваща се обезщетение за неизплатено обезщетение за неизползван отпуск към момента на прекратяване на трудовото правоотношение, ведно със законната лихва до окончателното плащане считано от 10.11.2021 година /датата на подаване на исковата молба/, както и лихвата за забава върху сумата за периода от 01.07.2021 година до 10.11.2021 година, в размер на 24,85лева.

На основание чл.221, вр. чл. 327, ал.1, т.2 от КТ, ответникът дължи и сумата от 592,02 лева, явяваща се обезщетение за 30-дневно предизвестие от работодателя при прекратяване на трудовото правоотношение, ведно със законната лихва до окончателното плащане считано от 10.11.2021 година, и лихвата за забава върху сумата за периода от 01.08.2021 година до 10.11.2021 година в размер на 16,77лева.

4.По иска с правно основание чл. 162, ал.3 от КТ, във вр. с чл.40, ал.5 от КСО

Релевантните факти по предявения иск по чл. 162, ал. 1 от КТ, във вр. чл. 40, ал. 5 от КСО са наличието на валидно трудово правоотношение през процесния период, ползван от ищеца-осигурено лице отпуск поради временна неработоспособност, качеството на ответника на осигурител на ищеца, размер на среднодневното брутно възнаграждение на ищеца за месеца, в който е настъпила временната неработоспособност и размер на обезщетението. Доказателствената тежест е на ищеца.

При доказване на горното, в тежест на ответника е да установи в процеса положителния факт на погасяването на дълга.

С доводите, изложени по-горе, съдът прие за установен факта на налично трудово правоотношение между ищеца и ответното дружество в релевантния период, а от тук и качеството на осигурител в качеството на работодател на ответника по смисъла на КСО.

От представените от ищеца и неоспорени от ответника болнични листове се установява, че в периода от 14.09.2020 г. до 16.11.2020 г. ищеца е

бил в отпуск по болест. Съгласно чл. 162, ал. 3 от КТ за времето на отпуск поради временна неработоспособност на работника/служителя се изплаща парично обезщетение в срокове и размери, определени от отделен закон.

Съгласно чл. 40, ал. 5 от КСО осигурителят изплаща на осигуреното лице за първите три работни дни от временната неработоспособност 70 на сто от среднодневното брутно възнаграждение за месеца, в който е настъпила временната неработоспособност, но не по-малко от 70 на сто от среднодневното уговорено възнаграждение.

На база заключението на съдебно-счетоводната експертиза, съдът приема за установено, че длъжимото от ответника като осигурител обезщетение по чл. 40 от КСО за ползвания от него отпуск по болест в посочения по-горе период, е в размер на 64,43 лева.

Вещото лице е отразило в заключението си, че ответникът в периода на временна неработоспособност на работника/служителя е заплатил на два пъти /на 12.10.2020г. и на 11.12.2020г./ парични суми, с посочено основание за превода – командировка и работна заплата, като не са налице доказателства за заплащане на обезщетение за неработоспособност на ищеца, поради което искът следва да бъде уважен до претендирания размер на посочената сума от 64,43 лева, като съответно се дължи и законна лихва до окончателното плащане, считано от 10.11.2021 година и лихва за забава върху сумата за периода от 01.11.2020 година до 10.11.2021 година в размер на 6,71 лева.

5. По разноските и държавната такса.

На основание чл. 83, ал.1, т.1 от ГПК и чл. 359 от КТ ищецът е освободен от заплащане на такси и разноски по производството. Същият претендира направените от него разноски по производството за адвокатско възнаграждение, но такива не му се следват, тъй като не е представено доказателство за заплащането му. В кориците на делото е налице пълномощно, с което е учредена представителна власт в полза на процесуалния представител на ищеца /л.6 от делото/, но не се установява размер или наличие на плащане в полза на пълномощника.

Налице са доказателства за направени от страна на ищеца разноски по делото в размер на 220 лева, от които 150 лева /л.318 от делото/ депозит за вещо лице и 70 лева /л.313 от делото/ по изп.дело № 20217420401087 по описа на ЧСИ В.А., с рег. №-***, с район на действие – Окръжен съд – Кюстендил. Същите следва да бъдат възложени в тежест на ответното дружество, предвид изхода от делото.

Разноски в полза на ответното дружество не се дължат.

Ответното дружество следва да бъде осъдено да заплати по сметка на Районен съд - Кюстендил на основание чл. 78, ал.6, във вр. с чл. 71, ал.1 от ГПК, във вр. с чл. 1 от Тарифата за държавните такси, които се събират от съдилищата по ГПК, държавна такса в общ размер на 647,09 лева /по 50,00

лева за всеки от исковете за главница и мораторна лихва, плюс 197,09 лева за иска по чл. 215, ал.1 от КТ/, а на основание чл. 78, ал.6 във вр. чл. 71, ал.1, изпр.1, предл.2 от ГПК – и сумата в размер на 616,90 лева, представляваща разноси от бюджета на съда за възнаграждения на вещите лица по назначените съдебно-счетоводна и съдебно-автотехническа експертизи.

6. По предварителното изпълнение на крайния акт

На основание чл. 242, ал.1 от ГПК съдът ще допусне предварително изпълнение на решението в частта за присъденото трудово възнаграждение.

7. По обжалваемостта на крайния акт

Настоящото решение подлежи на обжалване от ответното дружество в двуседмичен срок, считано от връчването му, с въззивна жалба, подадена чрез Районен съд – Кюстендил и адресирана до Окръжен съд – Кюстендил.

Воден от гореизложеното, Районен съд – Кюстендил

РЕШИ:

ОСЪЖДА „Макавели Транспорт“ ЕООД, със седалище и адрес на управление гр. К., ул. Б. №*, ет. *, ЕИК 205040876, да заплати на Д. И. К., ЕГН *****, от гр. К., кв. „О.“, бл. **, ет. *, ап. ** сумата в общ размер на 7 320, 60 лв. /седем хиляди триста и двадесет лева и шестдесет стотинки/, ведно със законната лихва до окончателното плащане считано от 10.11.2021 година и мораторна лихва в размер на 307,76 лв. /триста и седем лева и седемдесет и шест стотинки/, от които суми:

- 64,43 лева, явяваща се обезщетение за първите три работни дни от временната неработоспособност за времето за отпуск по болест през месец септември 2020 година, ведно със законната лихва до окончателното плащане считано от 10.11.2021 година, и лихва за забава върху сумата за периода от 01.11.2020 година до 10.11.2021 година в размер на 6,71 лева;

- 1064.07 лева /м.април-507,41 лв., м.май-510,25лв., м. юни 46,41лв./, явяваща се неизплатено трудово възнаграждение за месеците април, май и юни 2021 година, ведно със законната лихва до окончателното плащане считано от 10.11.2021 година, и лихвата за забава върху сумата за периода от края на месеца, следващ месеца за който се дължи трудовото възнаграждение до 10.11.2021 година за сумата от 43,14 лв.;

- 4 927,33 лева /491,51 лева за м. март, 1795,45 лева за м.април; 2429.10 лева за м. май и 211, 23 лева за м. юни 2021 година/, явяваща се обезщетение за времето на командироване в чужбина за месеците март, април, май и юни

2021 година, ведно със законната лихва до окончателното плащане, считано от 10.11.2021 година, и лихвата за забава върху сумата за периода от края на месеца. следващ месеца за който се дължи обезщетението до 10.11.2021 година в размер на 222, 08 лева;

- 672,75 лева обезщетение за неизплатено обезщетение за неизползван отпуск към момента на прекратяване на трудовото правоотношение, ведно със законната лихва до окончателното плащане, считано от 10.11.2021 година, и лихвата за забава върху сумата за периода от 01.07.2021 година до 10.11.2021 година в размер на 24.85 лева;

- 592.02 лева обезщетение за 30-дневно предизвестие от работодателя при прекратяване на трудовото правоотношение, ведно със законната лихва до окончателното плащане, считано от 10.11.2021 година и лихва за забава върху сумата за периода от 01.08.2021 година до 10.11.2021 година в размер на 16,77 лева.

ПОСТАНОВЯВА предварително изпълнение на решението в частта му относно присъденото трудово възнаграждение, на основание чл. 242, ал. 1 от ГПК.

ОСЪЖДА „Макавели Транспорт“ ЕООД, със седалище и адрес на управление гр. К., ул. Б. №*, ет. *, ЕИК 205040876, да заплати на Д. И. К., ЕГН *****, от гр. К., кв. „О.“, бл. **, ет. *, ап. ** сумата в размер на 220, 00 /двеста и двадесет/ лева, представляваща направените от ищеца разноси по настоящото дело и по изп.дело № 20217420401087 по описа на ЧСИ В. А., с рег. №***, с район на действие – Окръжен съд – Кюстендил.

ОСЪЖДА „Макавели Транспорт“ ЕООД, със седалище и адрес на управление гр. К., ул. „Б.“ №*, ет.*2, ЕИК 205040876 да заплати в полза на бюджета на съдебната власт по сметка на Районен съд - Кюстендил държавна такса за уважените иски в размер на 647, 09 лв. /шестстотин четиридесет и седем лева и девет стотинки/, както и 616, 90 лв. /шестстотин и шестнадесет лева и деветдесет стотинки/ възнаграждения на вещите лица по назначените съдебно-счетоводна и съдебно-автотехническа експертизи.

Решението подлежи на обжалване пред Окръжен съд – Кюстендил в двуседмичен срок от съобщаването му.

Съдия при Районен съд – Кюстендил: _____